

[Lenger]

for det tredje, at provokationen ikke må føre til en forøgelse af lovovertrædelsens grovhed eller omfang. Alt sammen betingelser, som gør den efterfølgende retlige kontrol illusorisk, for de tre betingelser vil jo aldrig kunne kontrolleres i den virkelige verden. I så fald skulle man objektivt kunne konstatere, hvad der var sket, hvis politiet ikke havde grebet til provokation. Det kan man ikke, end ikke om man så fandt på at erstatte den samlede danske dommerstand med spåkoner og astrologer.

Bedre bliver det ikke, når kravet om ikke at forøge en forbrydelses omfang og grovhed er et helt generelt krav. Der er intet, der forhindrer politiet i at provokere én person til at begå en bestemt forbrydelse, hvor det uden provokation måske havde været en anden person, der ville begå den.

Allerede af den grund er der tale om et efterforskningsskridt, som indebærer en stor risiko for justitsmord, og når dertil kommer, at brugen af provokatører i praksis vil kunne kombineres med den uskik at føre anonyme vidner, er vi i kriminalitetsbekæmpelsens hellige navn et godt skridt nede af det skråplan, hvor det bliver legitimt at rette smed for bager.

Man har hørt om mennesker, der går i gang med at forberede en forbrydelse, men som i sidste øjeblik lader være med at udføre den, og disse mennesker kan ved provokation få en ekstra tilskyndelse, som i sidste øjeblik får dem til alligevel at udføre forbrydelsen, netop fordi kriteriet om ikke at forøge en forbrydelses omfang og grovhed aldrig vil kunne kontrolleres, og fordi fristelsen typisk i narkosager er ekstra stor på grund af de meget store pengebeløb, der står på spil.

Vi opfatter brugen af politiprovokatører som statsmagtens forsøg på at lokke sine borgere i en fælde. Det er et middel, som ikke hører hjemme i et retssamfund, men i autoritære stater, f.eks. under den konservative regering i Polen.

Det er ikke et spørgsmål om i stedet at skærpe betingelserne for brug af provokatører, for selv med de strengest tænkelige regler vil vi være ude af stand til at kontrollere, om reglerne har været overholdt. Derfor er det et valg mellem brug af provokation eller ej; det er et ja eller nej.

Vi vil ikke være med til at indføre en lov-hjemmel for brug af politiprovokation, fordi

det strider mod retssikkerheden. Vi afviser det også vel vidende, at chancen for at fange en narkosælger hermed kan forpasses. Heltre det end dette brud på retsgarantierne. Uanset hvor usympatisk narkohandel er, vil vi ikke være med til at indføre en hjemmel til justitsmord eller rettere til at lokke folk ud i noget, som måske alligevel var begået, men ikke nødvendigvis af dem, der bliver lokket.

Det er en illusion at tro, at provokation kan gøre hverken fra eller til, når vi taler om bagmænd bag narkohandelen. Hvis man skal forestille sig den situation, at en provokatør skal kunne afsløre en narkobagmand, så skal han optræde så længe i miljøet, vinde så stor tillid i miljøet, deltage i så mange handler undervejs, uden at politiet skrider ind, at han undervejs vil have gjort sig skyldig i så evidente lovovertrædelser, at han selv står til en betragtelig fængselsstraf.

I bedste fald vil provokationen altså kunne føre til pågribelse af et antal mellem-mænd, og det oven i købet med en risiko for, at man pågriber nogle forkerte. For slet ikke at tale om den risiko, som provokatørerne løber i tilfælde af afsløring. Det er uhyre belastende og farlige miljøer, som provokatørerne, f.eks. politifolk, skal virke i. Det er miljøer, hvor de løber en alvorlig risiko for f.eks. likvidering, hvis de afsløres. Vi vil ikke være med til at bringe politifolks eller andres liv og sikkerhed i fare i en sag, der oven i købet retssikkerhedsmæssigt er af tvivlsom beskaffenhed, og som det vil være en illusion at tro på i forbindelse med bekæmpelse af narkoforbrydelser.

Der er kun én måde at bekæmpe narkokriminaliteten på, og det er ved at fjerne markedet, ved at forebygge, at folk bliver narkomaner. En stærkere indsats på det plan, der foreslås her, vil kun have to virkninger: for det første, at der alt i alt må indføres mere stof i Danmark, for at forsyningerne til markedet kan opretholdes, og for det andet, at narkopriserne stiger med mere kriminalitet til følge. Kort sagt, så drejer dette forslag sig om at få én dømt, men ikke nødvendigvis om at få den rigtige dømt.

Glønborg (KrF):

Fru Inger Stilling Pedersen, som er kristeligt folkepartis retspolitiske ordfører, kunne